

Efectivament, com feia temps s'augurava, s'ha produït una mena de cop d'estat internacional contra Nacions Unides i contra l'opinió pública mundial. En definitiva, contra la democràcia, curiosament a càrrec d'aquells que l'hissen com a bandera dels seus actes. Els tres violents, Bush, Blair i Aznar, donaven diumenge passat, des de les Açores, l'ultimatum, no solament a Sadam, sinó també a la ONU. En definitiva, ens donaven l'ultimàtum a tots nosaltres, a tots els pobles del món. Escric açò dilluns i ignore si, en el moment en què es publiquen aquestes paraules, els rius de sang ja hauran començat a vessar-se sobre les dunes d'Irak. El "no a la guerra" de milions de persones al carrer podria semblar que no ha aprofitat per a res, però no és així en absolut. Aquest és el camí, governe qui governe, dicte qui dicte, i aquest ha de seguir sent el camí des d'ara mateix per a lluitar contra els qui s'han vist obligats a llevar-se la màscara de demòcrates, mostrant per fi els seus rostres absolutistes, autoritaris, dictatorials. Les manifestacions que han donat la volta al planeta han servit, com a mínim, per a demostrar, als qui encara dubtaven, que aqueixa màscara monstruosa vertaderament existeix. Aquests tres líders de la mort i de la violència, Bush, Blair i Aznar, no se sap a causa de quines insatisfaccions hormonals o neuronals, surtiren diumenge passat, davant de les càmeres de TV, autoerigint-se representants de les Nacions Unides sense contar amb el vot de la resta de nacions que formen part del consell de seguretat. Què queda de tot açò? Un planeta més dividit que el de la Guerra Freda, una Europa migpartida, i ni parlar-ne ja de l'OTAN o de les Nacions Unides. Que la justícia del Tribunal Penal Internacional caiga sobre ells.